

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Usuris, & interesse, Pars II. de Cambiis, Pars III. de Censibus, Pars IV. de Societatibus Officiorum

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. VI. Romana solidationis computorum. An unus & idem possit esse debitor & creditor societatis officii, & quando id sit compatibile. Inita societate inter officialem & duos creditores insolidum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74112)

quam prima societas dissoluta erat, proindeque ejus vigore absque dubio fructus exigi non poterant, opponere de imputatione in sortem fructuum à dicto tempore circa solutorum, & respondente actore de ejusdem societatis renovatione facta, replicabat reus id ipso ignaro, & non consentiente fieri non potuisse, unde restricta ad hunc punctum disputatione.

Pro actore scribentes, quibus iudex adhæsit, se fundabant in auctoritate *Rote dec. 231. par. 2. decis. & dec. 60. post Zaech de societ.* ubi firmatur fidejussorem posse in damnum principalis pro ejus indemnitate, ac pro se liberando à molestiis creditoris eum urgentis ad restitutionem sortis, (ubi præsertim ad eam est obligatus tanquam principalis principaliter & in solidum) renovare societatem officii, seu pro æquivalenti summa prioris dissolvendæ alteram contrahere. Atque supponebatur istam opinionem in Curia, præsertim verò in dicto Tribunali A. C. esse usum receptam, qualem præsupposui in *Hortana pro Capitulo Cathedralis, de qua sub tit. de usuris & interesse ubi generaliter de articulo, An & quando fidejussor possit capere pecuniam ad interesse in damnum principalis debitoris disc. 34.*

Scribens pro debitore, credebam, etiam cum aliquo sensu veritatis, non esse in casu dictæ conclusionis, alioquin in suo casu veræ, illam enim procedere dicebam, ubi fidejussor per creditorem urgetur, ita & taliter, quod cogatur dictum novum actum facere ad impediendas molestias reales vel personales, quas ipse aliàs passurus esset, cum tunc lex ei succurrere videatur de mandato præsumpto, quod ita in actu fidejubendi pro ejus relevatione à principali debitore habuisse videtur, Secus autem ubi ipse fidejussor solvit debitum principali creditori, ita ut ipse effectus sit principalis debitoris creditor. Tunc enim quia non agitur de impediendis molestiis inferantur, sed agitur de se reintegrando de proprio credito, talis facultas cessat, atque receptum est non posse fidejussorem accipere pecunias sub usuris in damnum principalis absque istius speciali interpellatione ex deductis per *Rosam decis. 324. num. 2. post. Cenc. de Cens. & post Duard. eodem tract. & decis. 20. numer. 12. cum sequen. post Zaech. de obligat. Camer. ac in aliis frequenter, cum cesset ratio, ob quam dictum mandatum præsumptum intrat, & sic distinguendo habetur latius, & ex professo deductum in dicta Hortana disc. 34.*

Et hunc dicebam casum nostræ controversiæ, quoniam cum Lencius declarasset ab initio ejus nomen simulatè appositum esse, atque dictæ societatis commodum & incommodum ad dictum Mazzolenum spectasse, Hinc proinde à principio dicebatur proprius ac directus creditor, perinde ac si directè & immediatè contraxisset, ille verò, qui nomen præstitit nunquam intervenisset, ex deductis per *Buratt. decis. 733. Cavaler. decis. 221. & 243. decis. 153. par. 7. rec. & aliàs quotidie.*

Est bene verum, quod ob illam pluralitatem personarum, quæ in eodem subjecto diversis respectibus in jure frequenter habetur, præsertim sub *tit. de cambiis, disc. 1. & sequen.* considerabam ex iis quæ habentur *disc. sequen. & in Camerina. societatis off. hoc eodem tit. disc. 8.* cessante incompatibilitate, nil prohibere, quin idem posset esse societatis utilitarius, & socii debitoris fidejussor, cum rectè societas ad effectum periculi, & similes possit esse substantiata cum uno, quodque ejus utili-

Card. de Luc. de Censibus. Pars IV.

tas vel commodum spectet ad alterum, ita ut quemadmodum emptor ad effectum habendi actionem evictionis potest ex supervenienti dominio vel credito evincere à seipso tanquam rei possessore & diversa persona, ita possit tanquam utilitarius societatis molestare seipsum tanquam fidejussorem, atque ita impediendo molestias, ne sequantur, facere idem, quod aliàs ut supra facere posset, si ageretur de tertio creditore, cum cessante fraude usurarum vel alterius legalis prohibitionis, in jure prohibita non fit simulatio personarum, quæ in jure non reputatur damnata, ut est altera simulationis veritatis actus, quia nil debitoris interest se esse unius vel alterius debitorem, ex iis, quæ pariter habentur pluries sub dicto *tit. de cambiis*, undè in casu occurrentia esset cogitandum.

ROMANA
SOLIDATIONIS
COMPUTORUM
PRO
RUFFINO PLEBANO
CUM
ASCENSIANA BRUNORA

Discursus pro veritate.

An unus & idem possit esse debitor & creditor societatis officii, & quando id sit compatibile.

Inita societate inter officialem & duos creditores in solidum pecuniæ dadores, An per mortem unius ex istis societas dissolvatur.

Quando dicatur valida societas inita cum absente, de cujus ratificatione tacite appareat per exactionem fructuum.

SUMMARIUM.

- 1 *Acti series.*
- 2 **F** Societas substantia potest esse penes unum, quamvis utilitas esset penes alterum.
- 3 Societas officii vacat per mortem cedentis non cessationarii.
- 4 An unus & idem possit esse in societate debitor & creditor, & de pluribus similibus.
- 5 Quando clarior admittatur concursus plurium personarum incompatibilium in uno subjecto.
- 6 Societas licet per mortem unius dissolvatur quoad omnes, cessat ex contraria voluntate etiam præsumptiva.
- 7 De alio casu, in quo societas per mortem unius ex sociis non dissolvitur.
- 8 De societate vestigialium non dissolvenda per mortem unius, & de ratione.

G

9 De

- 9 De materia text. inl. scripturas, super scripturis
privatis trino teste non notatis.
- 10 Solutio fructuum est probatio sufficiens ratifica-
tionis.
- 11 Quando ratificato presumpcia non sufficiat, sed re-
quiratur expressa.

DISC. VI.

Nita societate super duobus of-
ficiis Notariatus inter Felicem,
Ruffinum, & Bartholomæum,
inter alia conventum fuit, quod
ille, in cuius persona officium
residere contingat, ejusque exer-
citiū & administrationem haberet, posset pecu-
nias pro illius precio necessarias ad societatem of-
ficii sumere, cum obligatione aliorum accedendi,
tam primis societatibus, quàm aliis, quas pro istis
extinguendis contrahere contingeret, quodque
ex officii utilibus, prius detrahenda essent inter-
furia d. d. societatum, etiamsi ageretur de pecunia
ab uno ex ipsis sociis implicata, residuum verò di-
vidi deberet; Quare Bartholomæus de mente
Decembris 1633. pro summa scutorum 7450. societa-
tem inivit cum Romualdo, qui de mense Augusti
1636. illam de consensu Bartholomæi cessit Andreae
acquirenti pro persona nominanda, & eadem
die per apocam nominavit Prantillam Bartholo-
mæi matrem, sed hac nominatione non obstante, de
mense Septembris 1640. ab eodem Andrea dicta so-
cietas renovata fuit, dictæque renovationi acce-
ferunt Felix & Ruffinus; Obiit Prantilla de mense
Martii 1643. super lite Bartholomæo filio & hæ-
rede beneficiato, sed solutio fructuum ab initio us-
que ad mensem Augusti 1645. in quo societas dissi-
cta fuit, continuavit sub nomine Andreae, sub quo
renovata fuit de mense Octobris sequentis usque
ad mensem Septembris 1648. quando denudò dissi-
cta fuit absque ulteriori renovatione, Ruffinus verò
alter us officii possessor unam inivit societatem cum
Ascanio, & Prospero fratribus de Costagutis in so-
lidum & duas alias cum Valente & Scotto, decla-
rantibus eas spectare ad Fabium ipsius Ruffini
fratrem.

Cum autem inter prædictos Ruffinum & Bar-
tholomæum plures essent habitæ controversiæ, tam
judiciales, quàm extrajudiciales super redditione
rationum hinc inde, ac demum inter Ruffinum
& Ascensianam Bartholomæi defuncti hæredem
conventum esset de illis coram Arbitro benevole
terminandis; Quamvis ex parte Ruffini Ego
tanquam Advocatus ad ejus jura tuenda essem as-
sumptus, attamen ad dictas controversias facilius
terminandas, ipso etiam laudante, volui tanquam
tertius inquirere veritatem, quod summopere
profuit ad quietem exinde cum concordia se-
quutam.

Plures igitur erant controversiarum puncti,
quorum major pars consistebat in nudo facto, de
quo ad Advocatos inquirere non pertinet; Quo
verò ad ea que juris sunt, de tribus erat quæstio;
Primo scilicet, an societas contracta per Bartholo-
mæum cum Andrea ad commodum Prantillæ ut
suprà, durasse diceretur post obitum dictæ Prantillæ
sequutum de anno 1643. ita ut à dicto tempore citra
Bartholomæo bonificari non deberent dictæ socie-
tatis fructus, ut Ruffinus prætendebat.

Secundò econversò, An Ruffino essent boni-
ficandi fructus soluti post mortem unius ex dictis
fratribus de Costagutis sequutam de anno 1638.
præterente hærede Bartholomæi, ex tunc dictam
societatem fuisse dissolutam; Et tertio an pariter
eidem Ruffino bonificandi essent fructus socie-
tatum initarum cum Valente & Scotto absentibus,
de quorum ratificatione solum constabat per
quamdam apocam privatam de antidata suspe-
ctam.

Circa primum punctum, tres intrabant in-
spectiones, Una scilicet, an societas dissoluta
esset per mortem Prantillæ, stante superviventia
Andreae; Altera, posito quod non esset dissolu-
ta, num cessasse diceretur ratione incompatibili-
tatis, stante quod idem Bartholomæus, qui erat
officialis & socius passivus, ob superventum titulum
hæreditarium Prantillæ creditricis effectus erat credi-
tor & socius activus; Et tertia, num sustine-
retur ultima renovatio sub ejusdem Andreae no-
mine facta de mense Octobris 1645. stante quod pec-
unia spectabat ad ipsum Bartholomæum tanquam
Prantillæ hæredem.

Super prima dicebam sentire difficultatem
contra Ruffinum proprium clientem, quoniam so-
cietas substantiata erat inter Andream & Bartholo-
mæum, ideoque unius istorum mors ad effectum
dissolutionis attendenda erat non obstante, quod
Andreas socius activus declarasset societatis com-
modum spectare ad Prantillam, quoniam ita non
dicitur immutata seu translata substantia societatis,
quæ rectè potest esse penes unum, ejus verò com-
modum ac utilitas penes alterum, eo modo, quo
sub tit. de Regalibus ad materiam officiorum, sæpius
habetur circa officia vacabilia, & sub ut. de feudis
habetur de istis, ut officii vel feudi substantia ad
effectum vacationis ac alios residere possit in una
persona, ejus verò commodum & utilitates penes
alteram; Quod etiam in jure habemus in ma-
teria usus fructus, cujus jus penes unum resideat, ejus
verò commoditas tanquam nudum factum sit penes
alterum; Ac frequentius in materia pensionum
Ecclesiasticarum.

Ideoque receptum est, societatem officii va-
care vel dissolvi per mortem cedentis, seu ejus, sub
cujus nomine inita est, non autem per illam ces-
sionarii seu utilitarii, ut fuisse declaratum per Rotam
habetur post cons. 15. Farin. numer. 90 & 91. Seraph.
dec. 1210. num. 1. dec. 367. par. 4. rec. tom. 2. Zach.
de societ. numer. 270. atque hoc jure passim vivit-
ur, accedente præsertim subsequuta obser-
vantia,

Ex hoc autem principio, resultabat etiam de-
cisio contra Ruffinum super altera præensione in-
compatibilitatis deducta ex eo, quod Bartholo-
mæus officialis tanquam debitor & socius passi-
vus effectus esset creditor, ac dominus commodi
societatis activæ, stante dicta distinctione substan-
tiæ societatis penes unum, & commodi penes alte-
rum; Ad quod probandum ponderabam termi-
nos pensionis Ecclesiasticæ, quam titularis super
proprio beneficio habere non potest, quia res sua
nemini servit, & tamen substantia pensionis re-
sidente penes alterum, ipse non prohibetur tan-
quam tertius ac diversa persona ab illa titularis
acquirere ejusdem pensionis commoditatem juxta
casum, de quo præsertim Rotam Albanen. pensio-
nis 4. Decembris 1658. Priolo, & de qua causa habe-
tur actum in tua materia sub tit. de pensionibus, atque
ita passim servatur; Prout nemo potest esse domi-
nus

& feudatarius seu emphyteuta, & nihilominus non prohibetur dominus feudi vel emphyteutis commoditatem acquirere utpotè quid diversum, *ut per Suro. dec. 102. nu. 14. Hodoern ad eundem dec. 160. num. 3. & alios;* Ac etiam nemo potest eodem tempore esse hæres gravatus & fideicommissarius, & tamen iste non prohibetur durante jure gravati ejus commoditatem acquirere, *cujus nomine bona possidere dicatur, ex deductis per Salgad. in labyrint. lib. 2. cap. 15. ubi latè concordantes, & habetur in Auximana dotium sub tit. de fideicommissis, vel sub altero de dote, cum similibus.*

Clarius verò præmissa procedunt, ubi admixtum est interesse tertii, tunc enim absolutum est in jure duas diversas personas in uno eodemque subiecto diversis respectibus dari posse, ita ut idem dicatur debitor & creditor, mandans & mandataris, emptor & venditor cum similibus, *ut dec. 136. par. 3. rec. 273. nu. 7. & 8. par. 4. tom. 2. 174. post Zacch. de oblig. & sapius præsertim sub tit. de credito & sub altero de cambiis.*

Dupliciter autem in præsentī personarum diversitas cum mixtura tertii de planò compatibilis erat, Primò quia tractabatur de negotio sociali inter plures, in quo non prohibetur unus ex sociis & propria persona ac proprio & privato nomine contrahere cum negotio sociali, ac esse creditor etiam sui ipsius tanquam unius ex sociis; Et secundo quia jus activum non concurrebat in Bartholomæo ex propria persona, sed tanquam ex illa hæredis, qui ob beneficium separationis resultans ex inventario juxta jus novissimum *in l. fin. C. deliber. reputatur potius hæreditatis administrator, ac persona omnino diversa à propria non prohibita habere jus activum vel passivum cum eadem hæreditate, igitur non aderat implicancia vel incompatibilitas.*

Atque ex eisdem rationibus deciderdam credendam contra eundem Ruffinum tertiam prætensionem super ultima renovatione facta de anno 1645. Tum quia pecuniæ dominium non spectabat ad Bartholomæum officialem nomine proprio, sed hæreditario ut supra, Tum etiam quia ubi spectasset ad ipsum nomine proprio, adhuc non prohibebatur cum societate contrahere, non obstante simulatione personæ, cum hæc in jure non dicatur prohibita, quoties nulla intercedit fraus, atque alterius contrahentis nihil interest unam vel alteram personam exprimi, Ideoque totum controversiæ punctum quoad istā præsertim ultimam renovationem consistere dicebam in facto, An scilicet de eo tempore Bartholomæus ex officii emolumentis haberet neque in manibus pecunias sociales, ita ut nulla subesset necessitas novam societatem contrahendi, cum tunc in mala fide versatus diceretur, atque ad istam convincendam satis considerabilis esset personæ simulatio.

E conversò super secundo puncto, pro Ruffino contra prætensiones Bartholomæi respondendum credebam; Licet enim regulariter per mortem unius ex sociis societas dissolvatur in totum, etiam quoad superfites, ex deductis *per Gratian. discept. 852. num. 2. Mantio. de tacit. lib. 6. tit. 24. num. 18. cum sequen.* Attamen hujusmodi regula cessat, ubi in contrarium fuit partium voluntas, quæ etiam per præsumptioes & adminicula justificari potest ex deductis *per eisdem Gratian. & Mantio. ubi supra, & non semel in materia actuum inter vivos sub tit. de Card. de Luc. de Censibus. Pars IV.*

contractibus in genere, ac sub altero de credito; Talemque fuisse intentionem partium, ultra plures circumstantias facti, probari ponderabam ex subsequenta observantia, quæ voluntatem & conventionem probat, ut in his terminis societatis officii *in Romana societatis officii 26. Junii 1652. & 22. Junii 1654. coram Celso inter suas dec. 156. & 190. in causa de qua supra disc. 2.*

Præterea dicta regula de societate dissolvenda in totum per mortem unius ex sociis, etiam respectu superstitum, procedit in ea societate, quæ inter plures inita, omnibus est æqualis & æquè principalis, ita ut omnes tanquam diversa membra pariformiter concurrant ad efformandum vnum & idem corpus sociale, per unius membri deficientiam dissolvendum; Secus autem ubi agitur de societate, quæ per duas tantum personas, ut in præsentī constituatur, inter officialem scilicet, & pecuniæ datorem, quia si hæc secunda persona formalis constituatur per plures materiales, attamen omnes pro una habentur, ita ut deficientia unius personæ materialis non dissolvat societatem contractam per eos in solidum cum tertio; Ubi enim plures activè vel passivè aliquem actum in solidum agunt, quilibet ex eis personam integram debitoris vel respectivè creditoris repræsentat, Adinstar eorum, quæ habemus de societate contracta cum corpore colectivo, puta cum Capitulo, Collegio, Congregatione, Communitate &c. quia si moriantur unus vel plures ex Canonicis, vel civibus aut personis illud corpus constituentibus, non per hoc istud cessat, quod aliis defectis vel legitime impeditis etiam in uno est repræsentabile *ut sub tit. de canonicis & Capitulo; Et de societate contracta cum corpore colectivo Paris. cons. 82. num. 32. lib. 1. Felin. de societ. cap. 32. numer. 15.*

Et habemus quotidianum in appaltibus vectigalium, in quibus Princeps, vel Respublica gerit unam personam locatoris vel socii, plures vero appaltum, seu vectigalis administrationem suscipientes gerunt alteram conductoris vel consocii, quoniam licet isti inter se dicantur socii illius negotii in appaltum vel administrationem seu societatem suscepti, nihilominus quoad Principem vel Respublicam dicitur societas collegiativa, ex non semel deductis in sua materia gabellarum & vectigalium *sub tit. de Regalibus, & consequenter unam personam tantum formalem repræsentant, non cessantem ex cessatione alicujus personæ materialis; Ideoque receptum est societatem appaltuum & vectigalium per mortem unius ex sociis non dissolvi, ex deductis in dicta sua materia, & per Michalor. de fratribus par. 2. cap. 40. nu. 26. & seqq.*

Et nihilominus cum Ruffinus doceret se de facto solvisse alteri creditori superstiti fructus, Dicebam saltem dictas rationes sufficere ad inducendam in eo justam credulitatem durationis societatis, ita ut propterea deculpa in sua administratione convinci non valeat, atque solutiones factæ in causam fructuum sibi deberent bonificari.

Demum circa societates initas cum Scotto & Valente, de istorum ratificatione expressa constabat per apocam, unde propterea ex solo facto cessabat quæstio; Non obstante præsentia possibili antidata, quoniam cum illa contineat delictum falsitatis, in dubio non est præsumenda; Suspicio enim, quæ in hujusmodi scripturis privatis trino teste non notatis inducitur *per text. in l. scripturas Cod. qui potior. in pign. habeantur, procedit,*

G 2 ubi

ubi talis scriptura deducitur in concursu creditoris vel alterius habentis publicum instrumentum, ac ad effectum anterioritatis ita ut tota vis sit in tempore, de quo principaliter disputetur, & ubi scriptura est ipsius debitoris, de quo probabiliter suspicari potest, quod indigens pecuniis, pro eis habendis ita curet fraudare creditores, quibus premitur; Secus autem in aliis materiis indifferentibus, ut non semel habetur *sub tit. de credito*, & clarè probat lectura ipsiusmet textus, qui duas in proposito constituit partes, ut latius advertitur in *Romana donationis de Casis sub titul. de feud. disc. 94.* ubi de materia dicti *text. in l. scripturas.* Maxime quia scriptura non est debitoris vel alterius interessati, sed duorum tertiorum probata fidei, nullum proprium interesse habentium, nam licet societates sub eorum nominibus cantarent, nihilominus illarum commodum pertinebat ad Fabium, undè propterea ita cessabat omnis difficultas.

Accedente quoque continuata solutione fructuum, quæ ubi sola, & de per se non sufficeret, satis tamen attendenda venit pro adminiculo veritatis dictæ scripturæ, ex regula, quod *nemo presumat iactare suum*, ideoque solutiones regulariter præsumuntur factæ ex causâ debita, ut in *Romana pecuniaria 18. Junii 1646. & 7. Junii 1647. coram Corrado*, quarum secunda est *decis. 74. par. 10. rec.* utrobique in fine, & pluries habetur præsertim *sub titul. de Cambiis & sub altero de Usuris.*

Præterea ubi etiã sola continuata exactio fructuum adesset, illa ad effectum hujusmodi ratificationis sufficere videtur juxta *decis. 300. Millini*, cum qua pertransit *Zacch. hoc tract. num. 397.* ac pertransire videtur Curia in praxi; Multò magis ubi concurrat etiam scriptura, ut quoque concurrebat in *tract. decis. Millini*; Neque huic tacitæ ratificationi ex fructuum exactione resultanti, adversantur ea, quæ de exclusione consensu taciti & præsumpti ratione subjectæ materiæ habentur in *Romana pro Casare Columna infra disc. 9.* quoniam difficultas hæc intrat, ubi agitur de mutatione periculi vitæ, seu de nominatione personæ, vel ad alios similes effectus, in quibus adesse possit fraus ex parte creditoris ita effugere volentis periculum, ut insinuat in *eadem decis. Millini num. 6.* & deducitur in *dicto alio disc. 9.* quæ ratio in præsentem non intrabat.

ROMANA
NOMINATIONIS
PRO
PETRO FRANGIO
CUM N.

*Casus disputatus coram A.C. incertus
est exitus.*

An cessionarius societatis officii mutare possit personam, sub cujus vitæ periculo illa currere debeat, ac exercere talem

nominandi seu mutandi facultatem socio cedenti attributam; Et de materia dissolutionis societatis, quando illa sequi dicatur per mortem cedentis, vel per mortem cessionarii.

S V M M A R I U M.

- 1 **C**asus controversa.
- 2 Societas solvitur per mortem cedentis non cessionarii.
- 3 Cessionarius dicitur procurator cedentis in rem propriam, & facere potest omnia quæ per procuratorem geri possunt.
- 4 An ad mutationem periculi vitæ requiratur mandatum speciale.
- 5 An societas possit cedi socio invito.
- 6 Casus in quo attendatur persona cessionarii, sed rejicitur.
- 7 In feudis non attenditur simulatio.

D I S C. VII.

Nita Societate inter Frangii auctorem & officialem, pro quo N. colligans bonam fidem recognoverat, cum facultate creditorum attributa nominandi seu immutandi aliam personam, sub cujus vitæ periculo societas currere deberet, Cum creditor prædictus hæc societatem cessisset Frangio, hic adimpleta formula præscripta per reformationem *Pauli V.* personam mutavit; Sequuta verò deinde morte dicti primi cedentis, prætere de cepit debitor locum factum esse lucro, ex recepta propositione, quod societas dissolvi dicitur, & de consequenti etiam lucrum fieri per mortem cedentis, non autem cessionarii, cum in illo substantiata remaneat, ac duret societas, cujus solum commodum tranfire dicitur in cessionarium, ut decisum fuit per *Rotam de annis 1563. & 1564. apud Farin. conf. 15. n. 90. & 91. Zacch. hoc tract. num. 270. Boccac. eodem num. 181. decis. 367. par. 4. rec. tom. 2.* ac ita passim recipit usus.

Non impugnando scribens in contrarium propositionem prædictam, dicebam quod sicut ipse cedens, in quo societas est substantiata dictam sibi attributam facultatem immutandi periculum vitæ poterat exercere per procuratorem, ita ejusdem cedentis nomine id facere potuit cessionarius tanquam illius procurator in rem & utilitatem propriam, qualis in omnibus dicitur cessionarius habilis ad exercendum omnia, quæ exerceri possunt per cedentem, exceptis iis, quæ sunt merè personalia, & alteri demandari non possunt *ad text. in l. emptor. Cod. de hered. vel action. vendit.* ubi omnes, de quibus *Surd. conf. 22. numer. 16. Cappell. lar. decis. 16. num. 4. Rota decis. 30. num. 4. & 106. numer. 3. par. 5. rec. plenè Olea de cessione tit. 1. quest. 2. num. 37. cum sequen.* Quicquid enim sit, an ad hujusmodi actum sufficiat mandatum generale cum libera &c. ut volunt *Felic. de societate cap. 35. numer. 22. & Zacch. eodem numer. 435.* Vel requiratur speciale, ut incidenter ac sine auctoritate dicit *Ridolph. in ejus praxi*, adhuc in cessionario dicitur adesse mandatum speciale ex deducis per *Oleam ubi supra.*

Hinc